

സഭാനേതൃത്വവും രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകളും

ടി. പി. ജോർജ്ജ്കുട്ടി, കോത്തല

‘റവറന്റ് ഫാദർ എന്നു വിളിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എനിക്ക് താല്പര്യം സഖാവ് ഫാദർ എന്നു വിളിക്കുന്നതാണ്. ഇത് ഞാൻ പറയുന്നത് എന്റെ സഭയുടെ പരമാധ്യക്ഷനായ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ അനുമതിയോടെയാണ്’ എന്ന് ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് വൈദികൻ പരസ്യമായി കഴിഞ്ഞ നിയമസഭാ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്ത്, ഇടതുപക്ഷ മുന്നണിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു പ്രചരണയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നത് വാട്സ് ആപ്പിലൂടെയും മറ്റ് പല ഓൺലൈൻ മീഡിയാകളിലൂടെയും നമ്മൾ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സഖാവിന്റെ രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകൾ അംഗീകരിക്കാത്തവരും അതിനെ വിമർശിക്കുവാനോ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനോ മുതിർന്നില്ല. ‘സഖാവിന്റെ ഇഷ്ടം അങ്ങനെയൊന്നിൽ അങ്ങനെ ആകട്ടെ, ഏതൊരു ഇന്ത്യൻ പൗരനും അതിന് സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടല്ലോ’ എന്ന് വിശ്വാസികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. സഖാവിന്റെ കുർബ്ബാനയ്ക്ക് പേരെഴുതി കൊടുക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അവർക്ക് അല്പം ആശങ്കയുള്ളൂ. നമ്മൾ ‘ഉമ്മൻ’ എന്ന് എഴുതിക്കൊടുത്താൽ അദ്ദേഹം വായിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും ‘വിജയൻ’ എന്നായിരിക്കുമോ എന്ന് ചിന്തിച്ച് ചിലരെക്കെ സഖാവിന്റെ കുർബ്ബാനയ്ക്ക് പേരെഴുതി കൊടുക്കുവാൻ മടിച്ചു എന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

അതുപോലെ സഭയുടെ വൈദികത്വത്തിന് അതിരുകളില്ലാത്തവർക്കും ഒരു നിയമസഭയിലേക്ക് മത്സരിക്കുകയുണ്ടായി. ആ സഖാവിനു വിജയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലായെങ്കിലും കുഞ്ഞാടുകൾക്ക് പ്രതിഷേധമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. ‘അപ്പൻ അപ്പന്റെ ഭാര്യയെ കാര്യം, എനിക്ക് എന്റെ ഭാര്യയെ കാര്യം’ എന്ന് ഒരു മകൻ അപ്പനോട് പറഞ്ഞതുപോലെ ജനം പ്രതികരിച്ചുവെന്നു മാത്രം. പുരോഹിതന്മാരും മഹാപുരോഹിതന്മാരുമൊക്കെ ഈ രാജ്യത്തെ പൗരന്മാരാണ്. പൗരന്മാർക്കുള്ള എല്ലാ അവകാശവും അവർക്കുണ്ട്. അതവർ പ്രയോഗിക്കട്ടെ. ആർക്കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല.

എന്നാൽ സാധാരണജനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന ഈ സമീപനം പുലർത്താൻ സഭയുടെ അധികാരികളും ബാധ്യസ്ഥരാണ്. സഭാംഗങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയാവകാശങ്ങൾ മാനിക്കുന്നതിന് അവർക്കും കഴിയണം. നിർഭാഗ്യവശാൽ പലപ്പോഴും പലരുടേയും സമീപനം ഇക്കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല കാണുന്നത്. എന്നു മാത്രമല്ല ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രതിഷേധം വിളിച്ചു വരുത്തുന്ന രീതികൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും മനഃപൂർവ്വം പല കേന്ദ്രങ്ങളും ശ്രമിക്കാറുണ്ട് എന്നു പറയാതിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. കഴിഞ്ഞ നിയമസഭാ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്തും അതിനു മുമ്പും അന്നത്തെ മുഖ്യമന്ത്രിയോടും മന്ത്രിമാരോടും സ്ഥാനാർത്ഥികളോടും സഭാനേതൃത്വം കാണിച്ച അവഹേളനപരമായ നിലപാടിനെക്കുറിച്ച് ഇനിയും നമ്മൾ മിണ്ടാതിരിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? ഈ സഭയിലെയും പൊതുസമൂഹത്തിലെയും വലിയൊരു വിഭാഗം ജനം ആദരിക്കുന്ന ഭരണാധികാരികളെയും രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളെയും ബഹിഷ്കരിക്കുവാനുള്ള ആഹ്വാനത്തിനു സഭാനേതൃത്വം തയ്യാറായപ്പോൾ അതിൽ ദുഃഖിച്ചവരാണ് സഭാ ജനങ്ങളിൽ ഏറിയപങ്കും. എന്നാൽ അതിനോടുള്ള പ്രതികരണങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയമായി വിലയിരുത്തപ്പെടും എന്നതിനാൽ പൊതുവെ ആളുകൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അത് തങ്ങളുടെ സമീപനത്തിന്റെ അംഗീകാരമായാണ് അധികാരികൾ കണ്ടത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും സഭാനേതാക്കന്മാർക്ക് ചേരാത്തവിധത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ പലരിൽ നിന്നും പലപ്പോഴും ഉണ്ടായി. ഒരു മുഖ്യമന്ത്രി സ്ഥാനമേറ്റാൽ അദ്ദേഹത്തെ പോയി സന്ദർശിക്കുന്ന പതിവൊന്നും ഇതുവരെ സഭാപിതാക്കന്മാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പുതിയ മന്ത്രിസഭ അധികാരമേറ്റപ്പോൾ സഭയുടെ അധ്യക്ഷൻ നേരിട്ടുപോയി മുഖ്യമന്ത്രിയെ കാണുകയും “ഇതുവരെ ഞങ്ങൾക്ക് നാമനില്ലായിരുന്നു, ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായി” എന്നു പറയുകയും പരസ്യമായി പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്തത് അഭിനന്ദനാർഹമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ് എന്ന് ആരെങ്കിലും കരുതുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഒരു പരമാധികാരി രാഷ്ട്രത്തിന്റെ തലവനും ആഗോള കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അധ്യക്ഷനുമായ മാർപാപ്പാ കേരളത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിക്കാൻ ക്ഷണം ലഭിച്ച മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവ ചെമ്പ് എന്താണ്? അദ്ദേഹം റോമിന്റെ പോപ്പാണെങ്കിൽ, ഞാൻ ഈ ചെമ്പ് സഭയുടെ അധ്യക്ഷനാണ്. എനിക്ക് എന്റെ സഭയുടെയും ജനങ്ങളുടെയും അഭിമാനം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ബാവായുടെ നിലപാട് ശരിയെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ട മാർപാപ്പാ കോട്ടയത്ത് ഏലിയാ കത്തീഡ്രലിൽ വന്ന് മലങ്കരസഭയെയും അതിന്റെ അധ്യക്ഷനെയും മാനിച്ചു. ഇത് എല്ലാ അധ്യക്ഷന്മാർക്കും എപ്പോഴും സാധിക്കുന്ന കാര്യമാണെന്ന് ഇവിടെ സൂചനയില്ല. സ്വാഭാവികമായും സഭാനേതൃത്വം വ്യക്തിപരമായ അഹങ്കാരമല്ല എന്നും സഭയുടെ പരമാധ്യക്ഷപദം എന്നാൽ ഇതര സമൂഹങ്ങളുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ ആർജ്ജിക്കുന്ന ഗുരുപീഠമാണെന്നും തെളിയിക്കുവാൻ എല്ലാവർക്കും എപ്പോഴും കഴിയണമെന്നില്ലല്ലോ.

മുഖ്യമന്ത്രിയെ സഭാധ്യക്ഷൻ സന്ദർശിച്ചത് അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമാണെന്ന് ആരും പറയുന്നില്ല. ഭരണഘടനാ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും സ്ഥാനങ്ങൾക്കും വിധേയമായി മാത്രമേ സഭയ്ക്ക് പ്രവർത്തിക്കാനാവൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ സ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ആദരവ് നൽകാനും ആ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവരോട് നല്ല ബന്ധം സൂക്ഷിക്കാനും സഭാനേതൃത്വം ഉൾപ്പെടെ എല്ലാവരും ബാധ്യസ്ഥരാണ് എന്നതിൽ യാതൊരു തർക്കത്തിനും സ്ഥാനമില്ല. എന്നാൽ വ്യക്തിപരമായ തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകൾക്ക് യോജിച്ചവർ മാത്രം ഈ സ്ഥാനങ്ങൾ വഹിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കൂ എന്ന നിലപാടിനെ വിമർശിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. സഭാംഗമായ വ്യക്തി മുഖ്യമന്ത്രി ആയിരുന്ന കഴിഞ്ഞ സർക്കാരിന്റെ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തോടും സഹപ്രവർത്തകരോടും ഈ സഭാനേതൃത്വം കാണിച്ച സമീപനത്തെ ‘നെറികെട്ടത്’ എന്നു മാത്രമേ നമുക്കു വിശേഷിപ്പിക്കാനാകൂ. അവരുടെ ഏതെങ്കിലും നിലപാടുകൾ സഭാ താല്പര്യത്തിനു വിരുദ്ധമാണെങ്കിൽ അതിനെതിരെ നിയമപരമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ലേ? നിയമപരമായി സാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ സമ്മർദ്ദത്തിലൂടെയെങ്കിൽ അങ്ങനെയും ശ്രമിക്കാം. എന്നാൽ അധികക്ഷമത്തിന്റെ രീതിയിൽ സാമാന്യമര്യാദകൾക്കു നിരക്കാത്ത വിധത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ എതിരാളികളോട് എന്നപോലെ പെരുമാറിയതിനു യാതൊരു നീതീകരണവുമില്ല. ഈ സഭയിലെ വലിയൊരു വിഭാഗം ആളുകൾ

സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഉമ്മൻചാണ്ടിയെയും മറ്റ് നേതാക്കളെയും ബഹിഷ്കരിക്കുവാനും അവർക്കെതിരെ പ്രചരണം നടത്തുവാനും സഭാനേതൃത്വം തുനിഞ്ഞത് ജനങ്ങളെ ഏറെ വേദനിപ്പിച്ചു. രാഷ്ട്രീയവും സഭയും തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കെട്ടാനുള്ള ശ്രമത്തെ തുറന്നെതിർക്കാൻ അന്ന് പലരും മടിച്ചത് സ്ഥാനമാനങ്ങളെ അതിർത്തു ബഹുമാനിക്കുന്ന പരമ്പരാഗതമായ കൂട്ടംബങ്ങളിൽ വളർന്നുകൊണ്ടു ശീലിച്ച പാരമ്പര്യം കൊണ്ടു മാത്രമാണ്. പിതാക്കന്മാരെയും പുരോഹിതന്മാരെയും ചോദ്യം ചെയ്യാതെ അനുസരിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കായി മുതലെടുക്കുന്ന സമീപനത്തെ തുറന്നെതിർക്കാൻ ഇന്നും നമ്മൾ മടിച്ചാൽ ജനം ഇരകളും മറ്റു ചിലർ വേട്ടക്കാരും ആയി രൂപാന്തരപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

സഭാംഗം എന്ന നിലയിൽ ഉമ്മൻചാണ്ടിക്ക് സവിശേഷമായ പരിഗണന നൽകണമെന്നോ, യു.ഡി.എഫിന് അനുകൂലമായ രാഷ്ട്രീയ സമീപനം സ്വീകരിക്കണമെന്നോ ആരും പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഉമ്മൻചാണ്ടി ഓർത്തഡോക്സുകാരനായതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ ഏതു വിധേനയും തോൽപ്പിക്കണമെന്ന് പ്രചരണം നടത്തി അതിനുവേണ്ടി അരയും തലയും മുറുക്കി യാക്കോബായ വിഭാഗം പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ, അവരോടൊപ്പം നിന്നുകൊണ്ടു 'അവനെ ക്രൂശിക്കുക' എന്ന് ആക്രോശിച്ചുകൊണ്ട് ഓർത്തഡോക്സ് നേതൃത്വവും രംഗത്തിറങ്ങിയതിന്റെ പിന്നിൽ, രാഷ്ട്രീയ കൂട്ടന്ത്രങ്ങൾ മാത്രമാണുള്ളതെന്ന് ആർക്കാണ് അറിയാത്തത്? യാക്കോബായക്കാരും ഓർത്തഡോക്സുകാരും അദ്ദേഹം തങ്ങളോടു നീതിപൂലർത്തിയില്ല എന്നു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു പിന്നിലെ രാഷ്ട്രീയക്കളികൾ സുവ്യക്തമാണ്. അത്തരം രാഷ്ട്രീയക്കളികൾക്ക് കൂട്ടുനിൽക്കാൻ, സഭാംഗമായ ഒരു വ്യക്തിയെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ സഭയുടെ നേതൃത്വം പരിശ്രമിച്ചത് അക്ഷന്തവ്യമായ തെറ്റു തന്നെയാണ്. ഇ.ജോൺ ജേക്കബ് ഒരിക്കൽ പ്രയോഗിച്ച 'പിതൃശൂന്യത' എന്ന പദം കൊണ്ടു മാത്രമേ അതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാനാവൂ.

ഇ. ജോൺ ജേക്കബ് കേരള മന്ത്രിസഭയിൽ അംഗമായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ അനുമാദിക്കാൻ അന്നത്തെ റീത്ത് സഭാധ്യക്ഷൻ പട്ടം അരമനയിൽ ഒരു വിരുന്നു നൽകി. ആ വിരുന്നിനിടയിൽ തിരുമേനി ജോൺ ജേക്കബിനോട് തങ്ങൾ ചെയ്തതുപോലെ കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി പുനരൊരുപ്പടണം എന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ നിരണം ബേബിച്ചായൻ എന്ന സാക്ഷാൽ ഇ. ജോൺ ജേക്കബ് മറുപടി പറഞ്ഞു. "തിരുമേനി ചെയ്തത് ഞാനും ചെയ്യണമെന്നാണ് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. തിരുമേനി ചെയ്തത് ഞാൻ ചെയ്താൽ എന്റെ നാട്ടുകാർ പറയും ഞാൻ പിതൃശൂന്യത കാണിച്ചുവെന്ന്." കേൾക്കേണ്ടത് കേട്ടപ്പോൾ പട്ടം അരമനയിൽ ശാന്തി പരന്നു. നമ്മുടെ പല അരമനകളിലും ശാന്തിയില്ലാത്തതിന്റെ കുറ്റക്കാർ നമ്മൾ മാത്രമാണ് എന്നാണ് ഈ സംഭവം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

വകതിരിവില്ലാത്ത രീതിയിൽ രാഷ്ട്രീയം കളിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നേട്ടം കൊയ്യുന്നവർ പലരുണ്ട്. നിയമസഭാ സീറ്റ് തരപ്പെടുത്താനും വിജയിക്കാനുമൊക്കെ ചിലർക്കു കഴിഞ്ഞത് അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ സാമർത്ഥ്യമായി നമുക്ക് അംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കാം. എന്നാൽ അത്തരം പ്രവണതകൾ സഭയ്ക്കും പൊതുസമൂഹത്തിനും നൽകുന്ന സന്ദേശങ്ങൾ ഒട്ടും ശുഭകരമല്ല. പ്രായോഗിക രാഷ്ട്രീയ കാഴ്ചപ്പാടും ദീർഘദൃഷ്ടിയും തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് കൃത്യമായി ചെന്നെത്താനുള്ള എല്ലാ സംവിധാനങ്ങളുമുള്ള വലിയ രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ തങ്ങളുടെ പോക്കറ്റിലാക്കി എന്ന മട്ടിൽ ഹ്രസ്വദൃഷ്ടികളായ ചില സഭാജീവികൾ പെരുമാറുന്നതു കാണുമ്പോൾ 'കഷ്ടം' എന്ന് പലരും മുക്കത്തു വിരൽ വച്ചുപോവുന്നു.

സഭയ്ക്ക് അത്മായ വൈദിക രംഗങ്ങളിൽ പുതിയ നേതൃത്വത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ കരുതലോടെ പ്രവർത്തിക്കുവാനും സൂക്ഷ്മതയോടെ നീങ്ങുവാനും ഓരോരുത്തർക്കും ബാധ്യതയുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ പത്തു വർഷങ്ങളിൽ കൂടിലമായ സമീപനംകൊണ്ട് ഈ സഭയിൽ തെറ്റായ കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചവർക്ക് ഇനി ഒരവസരം നൽകുവാൻ പാടില്ല. വിവേകത്തോടെയും വിവേചനബുദ്ധിയോടെയും മുന്നിറങ്ങി സഭയ്ക്ക് വ്യക്തമായ ദിശാബോധം നൽകുവാൻ നമുക്ക് ലഭിക്കുന്ന ഈ അവസരം നാം ഉപയോഗിച്ചേ മതിയാവൂ.